

JAARMAGAZINE

2020 - 2021

Het verhaal van Juan

"Ik probeer in het nu te leven,
want gisteren is al voorbij."

Pag. 5

Oma Speeltuín

"Gastvrijheid is ook typisch
Tuinzigt!"

Pag. 8

Het verhaal van Mirek

"Op andere plekken moet ik
helpen, hier wil ik het."

Pag. 13

Atelier

Makers móeten maken, no
matter what

Pag. 20

INHOUD

	Voorwoord	1
	Algemeen	2
	Kruiswoordpuzzel	3
	“Achter de wolken schijnt de zon” Het verhaal van Juan	5
	Team Annahuis: Het Ommetje	6
	“Mijn eigenzinnigheid wordt gewaardeerd” Stagiair Ralph	7
	In Tuinzigt	8
	“Het Annahuis is mijn medicijn” Het verhaal van Marianne	10
	Noodinloop	12
	“Ik krijg respect voor wat ik doe” Het verhaal van Mirek	13
	Tasjesdag	14
	Een zoet toeval en een mooi nieuw project	15
	Annakeuken	16
	Ondersteuning verblijfsrecht	18
	Atelier	20
	Financiën	21

Voorwoord

Als het voorbije jaar ons iets heeft geleerd dan is dat het belang om gezien en gehoord te worden. Om mensen te zien en te horen is contact nodig, gesprek en ontmoeting.

In het 'coronajaar' 2020 hebben veel mensen gemis aan contact en ontmoeting gevoeld. Dit gemis werd vooral ervaren waar mensen volledig op zichzelf werden teruggeworpen en alle dagen gevuld werden met alleen-zijn en eenzaamheid. Via de media werd dit heel zichtbaar in verpleeghuizen en zorginstellingen. Veel minder zichtbaar werd dit bij de groep mensen voor wie het Annahuis er is: mensen in kwetsbare posities. Maar de problematiek was voor deze groep niet minder schrijnend.

Met alle beperkingen heeft het Annahuis in 2020 haar deuren en haar ogen opengehouden en waar mogelijk haar aandacht gegeven aan hen die door de coronacrisis nog verder in de knel kwamen. Aan mensen die opnieuw vastliepen of voor het eerst in een situatie kwamen dat ze niet meer verder konden. Daarmee heeft het Annahuis ook in 2020 het belang van haar aanwezigheid in de buurt en in de stad aangetoond.

Met trots kijkt het bestuur terug op de wijze waarop de staf en de vrijwilligers in heel moeilijke en steeds wisselende omstandigheden er in geslaagd zijn opvang en aandacht te bieden aan bekende groepen en nieuwe groepen, aan vaste bezoekers en aan nieuwe bezoekers van het Annahuis. Dankzij hen was het Annahuis voor velen een baken van hoop en een teken van solidariteit in een samenleving die noodgedwongen op slot zat.

De veerkracht die het Annahuis in het voorbije jaar heeft laten zien maakt dat we als bestuur met vertrouwen naar de toekomst kijken. De expertise en kennis die we hebben opgedaan zullen ons ook in de toekomst helpen om aanwezig te zijn ten dienste van mensen, als luis in de pels van beleidsmakers en gemeente, als oase van ontmoeting in een wereld die voor veel mensen steeds ingewikkelder en eenzamer wordt.

Franck Ploum, bestuursvoorzitter Annahuis

“Als je bij andere instellingen je rechten verspeelt, mag je nooit meer terugkomen, hier wel.”

“Alles is gericht op samen de schouders eronder te zetten, team en bezoekers samen, dat is zo waardevol.”

“Ik mag een radertje zijn in dit geheel!”

“Mensen helpen ook elkaar! Dat was een openbaring voor mij. Het is ook een oefening om mijn oordeel terug te houden en in de la te stoppen.”

“Het is een mooi oud pand met de rust die het uitstraalt. Ik zou hier niet zomaar binnenlopen maar nu ik hier kom is het wel heel laagdrempelig. Ze laten mensen hier niet in een hoekje zitten. Ik zou mensen hier naartoe sturen voor een praatje.”

Algemeen

Het jaar 2020 startte het Annahuis op 8 januari met de slotviering van het 25-jarig jubileum. Een belangrijke feestdag met een huis vol met meer dan 100 bezoekers en (oud-)vrijwilligers. Daarna veranderde de wereld en begon de coronapandemie die ook op het Annahuis een enorme invloed heeft. De pooltafel moest aan de kant, stoelen en tafels gingen naar de zolder zodat er op veilige afstand nog 16 mensen (in plaats van ruim 50) kunnen zitten op de inloop. Niet meer gezellig samen rond de tafel kruipen, maar met twee mensen aan een tafel, ver van elkaar. Samen koken in de keuken, eten en afwassen met de Annakeuken ging niet meer.

Tijdens de eerste lockdown half maart 2020 kwam al snel het dringende verzoek van de gemeente Breda om een 7-daagse inloop met maaltijden te organiseren voor de 'niet-rechthebbende' dak- en thuislozen. Dat zijn dak- en thuislozen van buiten Breda, die geschorst zijn of, en dat is de grootste groep, 'arbeidsmigranten' die van buiten Nederland komen, met name uit Polen. Deze groep 'niet-rechthebbenden' heeft normaal nergens recht op en mag niet naar de reguliere opvang. Vanwege corona kwamen er richtlijnen vanuit Den Haag om deze mensen 's nachts en overdag wel op te vangen. Het Annahuis heeft hiervoor de coördinatie op zich genomen en met vrijwilligers en beroepskrachten van de gezamenlijke inlopen in de stad, is het gelukt om een noodinloop in het Annahuis te organiseren. Het kostte veel tijd en vroeg een enorme inspanning om dit veilig en verantwoord te doen. Na de eerste lockdown gingen alle inlopen weer open en was er een verspreid aanbod in de stad. Toch blijven de dak- en thuislozen bij het Annahuis komen. Alle andere activiteiten in huis zijn helaas gestopt. We mogen alleen open zijn voor de dak- en thuislozen en meest kwetsbare buurtbewoners. Wij hebben hier tegen geageerd, dat we mensen niet willen en kunnen beoordelen op hun mate van kwetsbaarheid. Daarom is in eerste instantie een duidelijke scheiding aangebracht door alleen dak- en thuislozen binnen te laten voor de inloop. Omdat de lockdown die 15 december gestart is wel erg lang duurt, laten we mensen die aan de deur komen met een vraag of hun verhaal binnen als dat enigszins verantwoord is. Vanaf het begin van de pandemie houden we digitaal en waar kan of nodig, fysiek contact met alle andere bezoekers. Intussen is ons huis veranderd: we lijken soms een magazijn dat uitpuilt. De daklozen zonder inkomen krijgen gratis eten, toiletartikelen en kleding. Met Kerst werden we overladen met allerlei giften van particulieren en kerken. We konden er royaal van uitdelen middels samengestelde kerstpakketten die 120 bezoekers (waaronder de mensen die nu niet mogen komen) thuisbezorgd kregen of zelf ophaalden. In 2020

kwamen er 92 dak- en thuislozen op de inloop. Velen waren voorbijgangers die eenmalig of maar kort kwamen. De andere 100 vaste en toevallige (wijk)bezoekers worden node gemist. Want in het Annahuis draait het niet om gratis koffie en maaltijden maar om wat anders.

Annahuis voor iedereen!

Iedereen is welkom, zonder een thermometer om de mate van kwetsbaarheid te meten en zonder indicatie. Heel laagdrempelig, zonder afspraak of verplichtingen, kunnen allerlei mensen elkaar ontmoeten. Voor de gezelligheid, om onder de mensen te komen, nieuwe contacten op te doen. Of omdat iemand het leuk vindt om vrijwilligerswerk te doen. De kracht van het Annahuis bestaat uit een mix van mensen: de wijkbewoner, de dak- of thuisloze, iemand die tijdelijk wat hulp kan gebruiken, de weg naar de hulpverlening niet kent of er geen vertrouwen meer in heeft. Iedereen heeft in zijn leven zijn of haar eigen kwetsbaarheden waardoor het fijn is als er mensen zijn die betrokken zijn of een tijdje met je meelopen. Dat laatste gebeurt hoofdzakelijk door de beroepskrachten die zo nodig ondersteuning kunnen bieden. Bezoekers en vrijwilligers van het Annahuis vormen samen een gemeenschap waarin niets moet maar veel mogelijk is. Ons doel is dat iedereen gezien wordt, tot zijn of haar recht komt en zichzelf mag zijn. We hebben speciale aandacht voor mensen die verkeren in een complexe en kwetsbare positie wat betreft hun inkomen, huisvesting, (psychische) gezondheid en/of sociale netwerk. Dit is echter iets wat iedereen kan overkomen. Samen proberen we verandering in een situatie aan te brengen. Als dat niet lukt om tal van redenen, dan komt het allerbelangrijkste: die ander niet afschrijven maar het verdriet, de pijn, de onmacht en/of onrechtvaardigheid samen uithouden en zorgdragen voor elkaar. Soms voorkomen we dat iemand dan nog verder afglijdt en blijft het Annahuis een vertrouwde plek. Zo streven we ernaar dat elke bezoeker tot haar of zijn recht komt.

Identiteit

Stichting Annahuis is in oktober 1994 opgericht en bestaat nu al 26 jaar. We zijn ontstaan vanuit enkele samenwerkende kerken, wat je vandaag de dag nog altijd terugziet aan onze vanzelfsprekende aandacht voor zingeving. Onze wortels liggen ook in armoedebewegingen. In alles werken we vanuit de presentiebenadering zoals die o.a. beoefend wordt binnen netwerk DAK, een ondersteunende netwerkorganisatie van inloophuizen, drugs- en straatpastoraat. Kort gezegd houdt presentie in dat je er langdurig en met voldoende tijd bent voor de ander, die er mag zijn zoals hij of zij is. Vanuit de relatie sta je naast de ander en probeer je aan te

sluiten bij wat die ander wil en nodig heeft. Dit is een hele persoonlijke en betrokken manier van contact, gebaseerd op wederkerigheid en gelijkwaardigheid. De bezoekers en het team hebben een relatie van mens tot mens, niet van cliënt tot hulpverlener. Door jarenlange ervaring zijn we een expertisecentrum als het gaat om de wederkerige omgang met mensen in een kwetsbare positie en het opkomen voor hun belangen. Beelden en oordelen veranderen voortdurend, waarden en normen schuiven en we leren van elkaar. De bezoeker krijgt een gezicht en een naam in plaats van 'de verslaafde', 'de dakloze', 'de verwarde', 'de arbeidsmigrant', 'de asielzoeker' of 'de crimineel'. Het gaat om aandacht en respect, naast het vertrouwen en de hoop die we ondanks alles voor mensen blijven houden omdat de ander het waard is.

Activiteiten

Het Annahuis is altijd open voor mensen met een vraag, verhaal of een probleem op alle werkdagen tot 16:00u behalve de vrijdag. Sinds de eerste lockdown is er inloop op de maandag- en woensdagochtend met om 12:00u een warme maaltijd, gratis voor mensen zonder inkomen en €2,50 voor mensen met inkomen. Tijdens het atelier op

donderdagmiddag in het Annahuis is het mogelijk creatief aan de slag te gaan onder begeleiding van een kunstenaar. Op maandagochtend is er in het wijkcentrum de Nieuwe Meidoorn naaiatelier waar vrouwen elkaar ontmoeten tijdens textiele vaardigheden. Allebei de ateliers zijn sinds 15 december 2020 gesloten. We hopen in 2021 weer open te gaan, al is het in kleine groepjes om elkaar te ontmoeten. Bij allerhande vragen kunnen bezoekers terecht bij het team: klein of groot, van praktische zaken tot zingeving, van inkomen tot verblijfsrecht en nog veel meer. Veel van onze bezoekers hebben te maken met uitsluiting en situaties waar vooroordelen over bestaan. Om negatieve beeldvorming te beïnvloeden stimuleren we mensen om zelf naar buiten te treden en zichtbaar te worden. Waar mensen zelf niet kunnen spreken vertegenwoordigen wij hen en komen we op voor hun belangen. Wanneer het weer kan gaan we verder met de opstart van groepen, waarin mensen hun verhalen verzamelen om aan anderen te vertellen of waarin mensen samen leren, sparen en ondernemen, om hun dromen waar te maken. Ook zijn we actief in de wijken Tuinzigt en Haagpoort, voor ontmoeting en ondersteuning. Tot slot hopen we dat incidentele activiteiten zoals een rommelmarkt of verwendag komend jaar wel door kunnen gaan.

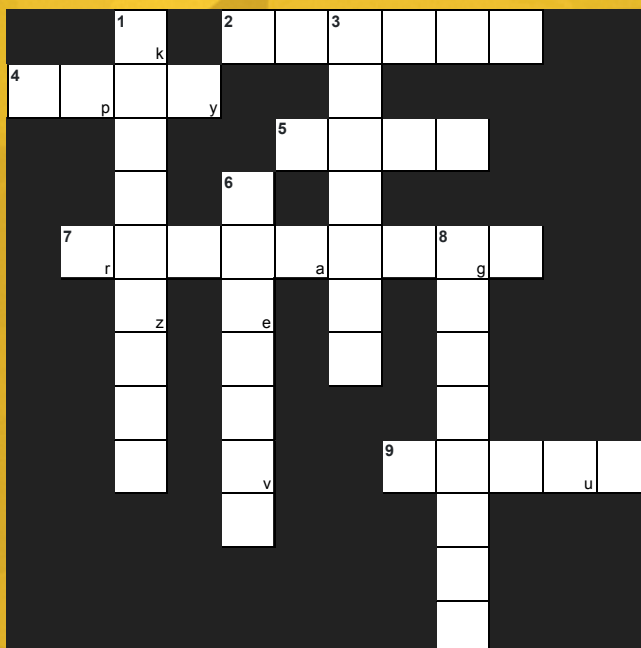
Kruiswoordpuzzel

Horizontaal

- 2 Welk insect heeft Jan gefotografeerd? (pag 6)
- 4 Wat is de echte naam van de "broodman" (pag 5)
- 5 wat bracht Ana de 1e keer mee? (pag 7)
- 7 ontmoetingsplek in de Abeelstraat, (pag 8)
- 9 wat voor Mexicaans gerecht maakte Veronique, (pag 15)

Verticaal

- 1 in welke Bredase wijk liep Ralph, (pag 19)
- 3 ander woord voor eten, wat wordt er in de Annakeuken bereid?
- 6 geboorteland van Nina, (pag 16)
- 8 wie kan bij het Annahuis terecht? (pag 2)

Oplossing

g	y	a	z	e	u	k	p	v	r
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

Stuur de juiste oplossing naar info@annahuis.nl onder vermelding van je naam en telefoonnummer en maak kans op een versgebakken taart!

“ Niet praten maar doen, is Juans motto. Dat houdt hem gaande. Hij klust bij mensen in huis en tuin, blijft koken en uitdelen. “Liefde voor je naaste! Dat is het uitgangspunt van mijn geloof en dat doen jullie in het Annahuis! ”

“Achter de wolken schijnt altijd de zon!”

Het verhaal van Juan

Juan, onze ‘broodman’, zoals we hem noemen, komt altijd met een stralende lach binnen. Behalve zijn lach deelt hij ook graag uit. Inmiddels weten mensen hem te vinden die iets nodig hebben. Hij weet uit eigen ervaring als kleine jongen wat het is om met een lege maag naar school te gaan. Daarom heeft Juan een neus voor mensen die honger hebben en brengt brood of kookt voor ze. Op de inloop zal hij altijd proberen mensen te bemoedigen, ze op te beuren en een schouderklopje te geven. Dat hij nu niet meer ‘vrij’ kan rondlopen om met iedereen een praatje te maken en moet blijven zitten, begrijpt hij wel. Het zijn de Coronavoorschriften en het Annahuis moet veilig zijn voor iedereen. Toch heeft hij het er maar moeilijk mee en verlangt terug naar de ‘oude’ inloop.

” Bakery Cafe Kottier, dank jullie wel voor al het brood dat we al zolang van jullie krijgen. ”

Juan kwam op zijn zeventiende vanuit Aruba naar familie in Nederland. Hij was wild en jong en wilde graag werken. Hij was leergierig en merkte de nuance in de Nederlandse taal en oefende; geld ‘wisselen’ in plaats van ‘ruilen’ en ‘roeren’ in plaats van ‘draaien’ in zijn koffie. Via een oom werkte hij twee jaar in de scheepvaart, voer door heel Europa en werkte zich op tot Matroos Kok. Daarna kreeg hij de kans om zijn eerste diploma’s en certificaten te halen en kon hij aan het werk als specialist fotolasser. Dat was een mooie tijd. Juan heeft nog een paar keer geprobeerd een leven op te bouwen in Aruba maar dat lukte niet. Terug in Nederland voelde hij zich thuis en wilde weer zelfstandig zijn. Via familie, de opvang in het voormalige ‘Koetshuis’, en een kamer vond hij weer werk als constructielasser bij de Hogesnelheidslijn. “Ik werkte toen lange dagen, en dat tikte lekker aan. Ik leerde mijn vrouw kennen, had geld genoeg en was zelfs van plan een huis te kopen. Als ik dan op mijn vrije dag mensen uit de vuilnisbak zag eten, dan kon ik daar niet tegen. Dan vroeg ik wat ze wilden en kocht dan eten voor ze. Ik heb van huis uit geleerd om elkaar te helpen en te leven met elkaar als één grote familie.”

Na de dood van hun pasgeboren kindje stortte zijn hele wereld in elkaar en was het een groot zwart gat. Het lukte Juan en

zijn vrouw amper om eruit te klimmen. Zijn geloof houdt hem overeind en zijn glimlach verbergt het immens grote verlies waar geen woorden voor zijn. Hij wil geen medelijden; “achter de wolken schijnt altijd de zon. Ik probeer in het nu te leven want gisteren is al voorbij.” Hij was thuis hard nodig, verloor zijn werk, kreeg schulden en raakte in de bijstand. Gelukkig is het traject van schuldsanering en eten ophalen bij de voedselbank voorbij. Hij wilde zo graag mensen helpen, maar had daar geen geld meer voor. Zeven jaar geleden voelde hij in zijn hart de woorden “ga naar Kottier.” Hij ging naar de bakker, vroeg brood en wilde niet betalen. Na een gesprek begrepen ze hem en sindsdien haalt hij twee keer per week brood op en bewaart dat in de vriezer om uit te delen. Maar hij hield nog over. Toen voelde hij weer een boodschap in zijn hart: “Ga naar het Annahuis!”. Hij woont om de hoek maar had er nog nooit van gehoord. Juan weet nog goed toen hij voor het eerst op de inloop kwam. “Ik zag mensen die ook willen helpen. Dat deed me goed. Ik merk hoe jullie mensen ontvangen en op de goede manier met mensen omgaan. Jullie kijken niet naar kleur. Ik voelde me thuis komen en het was voor mij een opluchting. Ik hoef niet alleen mensen te helpen. Ik wijs mensen nu naar het Annahuis!” En sinds die tijd brengt Juan brood van Kottier naar het Annahuis. Iedereen kan altijd brood ophalen aan de deur. Dat wordt zonder vragen te stellen gegeven. In deze coronatijd brengt Juan graag extra eierkoeken voor bij de koffie en verwent het team met zijn eigen baksels. “Jullie werken keihard en daarom verwen ik jullie graag. Dat is mijn waardering voor jullie en ik word blij als jullie mijn gift aannemen.”

Inloop

Inloop

De inloop van het Annahuis is een huiselijke en veilige ontmoetingsplek voor eenieder die behoefte heeft aan warmte en gezelligheid. De gastheren en -vrouwen verzorgen koffie en thee en bieden een luisterend oor en persoonlijke aandacht. Bezoekers kunnen gebruikmaken van een computer, telefoon en wifi. Loop eens binnen!

Maandag en woensdag
10:00u / 12:00u

Team Annahuis

Het Annahuis zou niet kunnen bestaan zonder alle geweldige vrijwilligers. Sommigen zijn wekelijks in het Annahuis werkzaam, anderen doen hun werk (momenteel soms noodgedwongen) vanuit huis. Zij verzorgen de social media, boodschappen en boekhouding, brengen brood, koken, bieden bezoekers ondersteuning en aandacht of hun eigen expertise. Om met elkaar verbonden te blijven hield een deel van het team contact via de Ommetjes-app van de Hersenstichting. Zo was het alsof we, ondanks alle restricties, samen konden wandelen. Jan zorgde er met zijn korte verhalen ondertussen voor dat we met verwondering naar de natuur leerden kijken.

Het Ommetje

Op het teamoverleg van 2 december 2020 werd de Ommetjes-App van het Annahuis gelanceerd. Sinds die dag lopen er 12 Annahuis-mensen met hun smartphone in de binnenzak, want lopen zonder dat de app aanstaat, is zonde van de punten! Voor een aantal vrijwilligers is het een vrijwel dagelijkse activiteit. En door de hele fanatiekelingen, bovenaan de lijst, wordt er dagelijks hard gestreden voor het behoud van de rangorde. Wekkers worden gezet voor de 'Vroege Vogel punten', elk ommetje wordt gedeeld voor extra bonuspunten en zelfs bij het vreselijkste weer wordt er gelopen, anders ben je je 'Dagelijkse Reeks punten' kwijt. Ik moet eerlijk zeggen, dat die puntenstrijd ook minder fraaie eigenschappen kan oproepen. Zo liep ik een tijdje qua punten vrijwel gelijk op met iemand. Ik wenste, dat die 'even een dagje ziek' zou worden, zodat ik haar echt kon passeren op de ranglijst. Prompt viel die ander stil omdat ze niet zo lekker in haar vel zat. Toen voelde ik me wel even 'schuldig'. Een goede kant van het Ommetje is de sociale zorgzaamheid, wanneer je merkt dat iemand ineens geen punten meer krijgt. Geen zin? Ziek? Iets vervelends gebeurd? Dan vraag ik dat na bij Dorothé. Maar het belangrijkste van alles is natuurlijk, dat we in beweging blijven, in deze tijd die voelt als een grote stilstand in ieders leven. Dus ik ben de Ommetjes-app van het Annahuis heel dankbaar voor deze gezonde stimulans.

Nicolien

Door het Ommetje ben ik meer gaan lopen. Het komt niet meer voor dat ik een dag oversla, dan verlies ik punten. De competitie met collega's motiveert me, ik ben later begonnen dan de rest maar heb al een heleboel mensen ingehaald! Ook mijn vader, die al op leeftijd is, wandelt regelmatig mee.

Eric

Jan

Op een mooie, warme zonnige dag zag ik in een kleurige krokus een steenkleurig achterlijf van een koninginnenhommel. Alleen al die kleur bracht me in verrukking. Deze hommel had een bloem ontdekt, waar nog honing diep in de bloem aanwezig was. De hommel was blij dat hij nectar ontdekt had. Want vroeg in de lente zijn bloemen met nectar schaars...

Even later zag ik een andere koninginnenhommel dood op de grond liggen met uitgestrekte pootjes. Tien centimeter ernaast stond een bloeiende krokus. Op zijn laatste krachten met een lege maag kon deze hommel nog net de mooi bloeiende bloem bereiken... helaas... de mooi bloeiende krokus was leeg, had geen nectar meer. Een andere hommel had de nectar opgezogen.

Op een andere plek in de tuin zag ik een grote dikke koninginnenhommel traag in een kleurige krokus kruipen op zoek naar nectar. Hij drukte zich zo diep mogelijk in de bloeiende krokus om er nog een beetje nectar te vinden... Maar helaas, geen nectar. Met zijn allerlaatste krachten kroop de hommel naar een volgende krokus... helaas... pech... geen nectar. Hij bleef stil in de bloem zitten... De volgende dag zag ik de uitgehongerde koninginnenhommel dood in die prachtige bloem zitten.

Het greep mij diep aan, wat ik in korte tijd gezien had. Ik was stil geworden.

“Mijn eigenzinnigheid wordt gewaardeerd”

Ralph - stagiair

In juni 2019 liep ik door de wijk Haagpoort in Breda, zoekend naar vrijwilligerswerk voor mijn opleiding als sociaal werker. Ik zocht een initiatief waar ik mezelf zinvol kon inzetten. Een plek waar er buiten protocollen, regels en vaststaande kaders gedacht en gewerkt wordt, waar ik persoonlijk te werk kon gaan en de focus niet lag op presteren.

In de tijd voor ik bij het Annahuis begon wist ik nog niet goed wat ik wilde doen met mijn leven. Ik was enkele jaren in het buitenland geweest en tijdens deze reizen dacht ik veel na over de invulling van mijn leven. Ik zette in India een voetbalvereniging op voor lokale schoolkinderen, bouwde in Nepal huizen met lokale mensen die mij onderdak aangeboden hadden en gaf hier en daar les als docent Engels en wiskunde. Het maakte grote indruk op mij dat je in veel landen geen diploma nodig hebt maar door ervaring jezelf een beroep eigen maakt.

Ik leerde in deze tijd erg veel over mijzelf en over wat voor persoon ik wilde worden. Zo ontmoette ik een Indiase man die als wees opgegroeide. Hij had nooit een opleiding gehad maar was altijd gefascineerd door Hollywoodfilms en het Westen en hij had een enorme drang om zich te ontwikkelen. Hij is boeken gaan verzamelen en met mensen gaan werken die kennis hadden van wat hij wilde leren. Hij ging bij een garage werken en leerde daar zijn eigen motoren bouwen. Als schoonmaker in een restaurant leerde hij koken. Door te kijken naar voorbeelden uit het buitenland leerde hij over maatschappelijk werk. Deze man is later mijn werkgever geworden toen ik voor het eerst als docent Engels aan het werk ging voor kinderen in sloppenwijken. Hij was van een kind zonder familie uitgegroeid tot een succesvolle man die arme kinderen in de buurt hielp. Dit allemaal zonder een diploma of opleiding. Hij was op eigen kracht geworden wie hij wilde zijn. Hij koos zelfs een nieuwe naam voor zichzelf, een naam die paste bij de succesvolle man, en niet bij de eenzame wees.

Het verhaal van deze man, die nu Adam heet, heeft mij veel richting voor mijn eigen leven gegeven. Ik wilde altijd al een leven leiden zonder per se een diploma te moeten halen. Niet omdat ik lui was of geen motivatie had, maar omdat ik altijd heb geloofd dat echte kennis opgedaan wordt in het vak, niet in het klaslokaal. Adam liet mij zien dat het mogelijk is om een succesvol en vervullend leven te leiden zonder een opleiding. Toch werd de druk die ik ervoer toen ik terugkwam in Nederland te veel voor mij en begon ik aan de opleiding Social Work. Dit deed ik deels om mijn familie blij te maken, maar ook omdat ik het gevoel had meer binnen de bestaande kaders te moeten leven om geaccepteerd te worden door mijn omgeving en de banenmarkt.

Tijdens mijn wandeling door Haagpoort werd ik door een buurtbewoner gewezen op het Annahuis, waar ik op dat moment nog geen twee straten van verwijderd was. Enkele weken later werd ik vrijwilliger en een half jaar later stagiair. Het voelde aan als een thuis, waar ik gezien werd zoals ik echt ben en mijn eigenzinnigheid gewaardeerd leek te worden. Ik voelde mij gelijkwaardig aan de andere mensen die hier kwamen. Er werd niet gevraagd naar de diploma's die ik had of de punten die ik haalde. Er werd simpelweg iets aan mij gevraagd en dan keken we samen of ik dit ook kon. Ook was het verfrissend dat mij ondanks mijn jonge leeftijd en mijn beperkte ervaring binnen het sociaal werk toch veel verantwoordelijkheid toevertrouwd werd. Dit gaf mij een gevoel wat ik niet vaak ervaar, een gevoel dat ik veel waarde heb die verder gaat dan wat op een papiertje over mij staat geschreven. Het gevoel dat ik tijdens mijn reizen ook voelde, dat ik ook iets kan bereiken zonder een diploma met goede punten en mooie verslagen te halen. Het Annahuis geeft mij hierdoor het vertrouwen om mijzelf te zijn.

In Tuinzigt

Twee jaar geleden is het Annahuis gestart met een verkenning in de wijken Tuinzigt en Haagpoort. Regelmatig begeeft Dorothé zich op straat. Ze sloot zich aan bij de vrouwen die in het wijkcentrum komen. De speeltuin is ook een fijne plek om te komen en Dorothé raakte in gesprek met Jeanette:

Oma Speeltuin

Er staan twee mannen bij de burens te wachten om een klus uit te voeren. De buurman is even weg en komt er zo aan. Maar Jeanette Hoogkamer vindt het wel heel lang duren. Ze loopt naar buiten: "Willen jullie koffie?" Als Jeanette twee mokken koffie brengt zeggen ze: "Dat hebben we nog nooit meegemaakt!" "Nou, dat is ook typisch Tuinzigt!", zegt Jeanette. Die gastvrijheid is haar als kind met de paplepel ingegeven.

Haar vader nam vanuit zijn werk op de kolenwerkplaats (Kolenbrits) in het Westeinde, zwerver 'Dop' mee naar huis. Haar moeder zette hem in de wastobbe, Hij werd in de familie opgenomen en tot zijn dood verzorgd. Hij sliep in de kelder op een 'kermisbed', omdat het huisje wel klein was met 12 personen.

Jeanette vertelt honderduit aan de keukentafel in de Plataanstraat, waar ze 65 jaar geleden als jongste van tien kinderen geboren werd met een open middenrif. Dat ontdekten ze pas na acht weken en ze moest toen sterk vermagerd naar het Sofia Kinderziekenhuis in Rotterdam. Haar vader werkte toen bij de gasfabriek. Omdat het een groot gezin was werkte ook haar moeder, bij 't Sjammeke (de Nibb-it fabriek), waar ze zware kratten aardappels sjouwde. Intussen zorgden de oudere kinderen voor het jongere kroost. Soms had haar moeder geluk als ze met iemand mee kon rijden om haar jongste dochter te zien. Geen goede start en misschien daarom wel Jeanettes drive voor kinderen. Ze zou ze allemaal wel in haar hart willen sluiten.

De Plataanstraat werd opgeleverd midden in de oorlog. Er woonden toen in 12 nieuwe huizen totaal 121 kinderen! Schuin aan de overkant woonde een gezin met 21 kinderen! Wat een andere tijd toen. Iedereen kende elkaar. Kinderen speelden op straat; hinkelen, knikkeren, steltlopen met blikken gevuld met zand, stoeprandje tikken en nog veel meer.

Jeanettes moeder begon later ijs te verkopen aan het raam. Mensen vroegen ook naar snoep, drinken en zo werd het

steeds verder uitgebreid met kruidenierswaren tot en met losse sigaretten. Zelfs midden in de nacht ging soms het belletje in het snoepwinkeltje van 'Dikke Net'. Haar moeder wist precies welke kinderen het thuis niet breed hadden en was recht voor haar raap. Tegen moeders van kinderen die nooit een snoepje mochten kopen, maar dat dan stiekem deden zei ze: "Weet dat je van je kinderen een dief maakt als je altijd 'nee' zegt. Slechte mensen worden niet geboren, maar gemaakt."

Dit motto houdt Jeanette altijd voor ogen, net als haar positieve herinneringen aan 'Dop'. Ze noemen haar niet voor niets een 'mensenmens'. "Maar, dan kunnen ze dus ook hard op je hart trappen", is haar ervaring. Toch heeft ze het vertrouwen in mensen nooit verloren. Samen met haar man Willem Hoogkamer zet ze zich in voor de kinderen in Breda met het SSKB (Stichting Sinterklaas Kindercomité Breda) met als doel: Alle kinderen hebben recht op ontspanning en activiteiten in hun vrije tijd, en niet alleen met Sinterklaas. "Alle kinderen tellen mee!" is het motto. Willem is de drijvende kracht van het SSKB, maar, zeker na Willems hersenoperatie is Jeanette zijn wandelende agenda en doet ze veel hand- en spandiensten. Immers: 'Achter elke sterke man staat een nog sterkere vrouw.'

Die bescheidenheid van Jeanette was kenmerkend voor de opvoeding van die tijd. Haar broers gingen studeren en kregen later een goede baan en Jeanette trouwde op haar 17e. Door de slechte ervaringen met haar eerste man heeft ze heel wat levenswijsheid opgedaan en geleerd uit haar schulp te kruipen. Zelf moeder van 3 kinderen en oma van 10 kleinkinderen en overgrootmoeder van 2 achterkleinkinderen is Jeanette ook nog overblijfmoeder op school en ze heeft een speciaal oog voor kinderen die extra aandacht nodig hebben.

Samen met Willem maakt ze zich hard voor de kinderen in Breda (Tuinzigt). Als het aan hen ligt willen ze kinderen en jongeren veel vaker en meer kansen bieden. Door hun

inzet samen met vrijwilligers werd twee jaar geleden de speeltuin in de Abeelstraat weer geopend. Het is ook een fijne ontmoetingsplek voor ouders en grootouders uit Tuinzigt. En daar hoort dan een kop koffie bij! 'Opa en oma speeltuin' bruisen nog van de plannen en Willem gaat er dan helemaal voor. Dat doet hij op zijn manier; direct, soms kort door de bocht maar altijd vanuit een goed hart voor de kinderen. Helaas werkt de gemeente traag en voelen ze zich niet altijd begrepen.

Jeanette hoopt dat de speeltuin snel weer open mag. "Wat moeder vroeger voor de wijk was, ben ik nu voor de speeltuin."

In Tuinzigt:

De speeltuin is weer open! Abeelstraat 8

Zomertijd: 11:00 tot 17:00 maandag t/m zondag
 wintertijd: 12:00 tot 16:00 dinsdag t/m zaterdag

**Vrouwen ontmoeten elkaar in:
 Wijkcentrum de Nieuwe Meidoorn**

Maandag 9:00u / 11:30u: naaien, handwerken, praten, bewegen.
 Dinsdag en donderdag 9:00u / 11:30u: taalles

“Het Annahuis is mijn medicijn!”

Het verhaal van Marianne

In 2007 kwam ik voor het eerst in het Annahuis. In het begin vond ik dat doodeng, want ik kwam nooit buiten, en dan al die mensen binnen, het zat helemaal vol! Maar het wende en elke donderdag herkende ik de vaste bezoekers, dat is fijn. Ik vind het lastig mensen te vertrouwen en heb altijd mijn voelhorens omhoog. Maar in het Annahuis zijn ze altijd vriendelijk. Ze vragen hoe het gaat en als ik zeg ‘goed’ dan laten ze je met rust. En als ik wel wil praten kan dat ook. Het is er gezellig en je bent vrij om te komen of niet. In de tuin kun je heerlijk zitten en je hebt altijd een praatje. Ik keek er naar uit om elke week te gaan. Het maakt niet uit hoe je eruit ziet of hoe je loopt (toen ik nog met mijn been sleepte), je bent daar gewoon mens. En dan krijg je ook nog een koekje bij de koffie, het lijkt wel een hotel! Dat heb ik thuis niet! De maaltijden waren ook fijn, dat is beter dan thuis alleen eten. Ik ben blij dat ik naar de feestjes geweest ben. De verwendag was geweldig! Ik mocht drie stuks kleding gratis uitzoeken! En het allerbelangrijkste: ik kon naar de pedicure!

Vroeger hield de gemeente met de Kredietbank spreekuur in het Annahuis. Dat was veel ontspannender dan dat je naar de gemeente moet. Jammer dat het niet meer is. In het Annahuis is de drempel niet zo hoog, jullie zijn gewoon mens, als je begrijpt wat ik bedoel. Samen met Dorothé durfde ik op het spreekuur van de Kredietbank alles te vertellen, want dat had ik nooit geleerd. Ik had schulden omdat een familielid mijn pinpas had gebruikt. Gelukkig kreeg ik schuldhelpverlening en ik leefde toen drie jaar van € 40,- per week. Maar ik kwam wel van mijn schulden af. Sinds 2014 zitten de zenuwen in mijn rug beklemd waardoor ik jarenlang amper kon lopen, veel pijn heb en in een rolstoel zit. Ik ging met mijn gehandicapten-autootje naar het Annahuis. Na mijn operatie kan ik weer een beetje lopen. Maar nu zie ik steeds slechter en mag alleen nog op het fietspad rijden. Helaas kom ik dan niet tot het Annahuis. Ze hebben geprobeerd iemand te zoeken die mij komt halen en brengen, maar dat is niet gelukt.

Ik spreek Dorothé in het Annahuis en thuis. We leerden elkaar steeds beter kennen. Ik ben wees en viel onder Jeugdzorg. Ik heb mijn hele jeugd eerst in een pleeggezin en later in tehuizen gewoond. In het laatste internaat voor meisjes van 12 tot 21 jaar heb ik geen prettige ervaringen gehad. De laatste jaren komt dat veel in het nieuws en dat rakelt alles weer bij me op. Ik heb daar trauma's opgelopen

en er nog dagelijks last van. Dorothé heeft me geholpen om contact te leggen en zo kon ik erover praten met degenen die toen verantwoordelijk waren voor wat er allemaal is gebeurd. Dan krijg je toch een soort erkenning en dat is voor mij belangrijk.

Als er iets is kan ik altijd het Annahuis bellen en soms geven ze ondersteuning. Weet je nog die man die zich voordeed als deurwaarder van de gemeente! Ik liet hem binnen en ging mijn papieren halen. Toen ik terugkwam in de kamer was hij al weg met mijn portemonnee! Alles weg! Mijn ID, rijbewijs, bankpas, mijn weekgeld, alles! Ik kreeg toen geen bijzondere bijstand om de pasjes weer te vervangen. Behalve Wajong kreeg ik van het UWV extra geld voor medicijnen, medisch zwemmen en de pedicure vanwege mijn gezondheid. Dat tellen ze bij je inkomen en dan is het hoger dan bijstand en heb je nergens recht op. Toen heeft het Annahuis mij geholpen, zij vragen dan weer geld aan bij Vincentius of het HIBO. Ik zat op € 30,- leefgeld per week. Raymond van MEE heeft een advocaat in de arm genomen omdat hij het te gek voor woorden vond dat de kerk mij ondersteunde in plaats van de gemeente. We verloren het omdat ik één euro boven bijstandsniveau zat!

Nu heb ik AOW en dat is nog weer eens € 250,- per maand minder. En alles wordt duurder! Het voer voor mijn hulphond kostte eerst € 46,- en nu inmiddels € 64,- voor een maand. Als ik mijn vaste lasten betaald heb met de medische kosten, hou ik € 100,- voor een maand over. Eerst kreeg ik brood mee uit de diepvries van het Annahuis. Nu brengen ze dat vanuit de kerk elke week. In de wijk is een ondernemer die sinds corona mij één keer in de twee weken acht keurig verzorgde bakjes eten brengt, die ik dan in de diepvries doe in mijn ‘giftenla’ en zo kan opwarmen. Zulke dingen schelen veel! Net als de huismeester die door het raam kijkt. Als ik mijn duim omhoog doe dan weet hij dat het goed is en als ik mijn duim omlaag doe dan komt hij binnen. Eigenlijk mag hij het niet, maar hij doet het toch, soms na werktijd.

Ja het Annahuis en oppassen op mijn kleindochter, dat zijn de twee dingen om naar uit te kijken, daar bloei ik van op. Dat is mijn ‘medicijn’, zeg ik altijd. Ze is nu vier en gaat naar school, nu zie ik haar minder. En naar het Annahuis kan ik niet.

Ik vind dat de gemeente te weinig doet voor de mensen die het nodig hebben, zeker de ouderen. Aan de Bredapas heb ik niet zoveel. Met de deeltaxi naar het Annahuis kost € 5,- per rit. De seniorentoeslag van € 290,- is alleen voor witgoed en duurdere spullen als je die moet vervangen. Waarom is dit geen aanvulling op je inkomen? Dan kon ik het gebruiken om mijn aangepaste schoenen te kopen of een klusjesdienst mijn lamp op te laten hangen, of die ventilator, toen met die hitte toen ik uitgedroogd in het ziekenhuis lag. Of voor een verplicht dagje uit, want mensen gaan geen dagje uit. Dat ik met mijn kleindochter een ijsje kan gaan eten of een kadootje kan kopen voor haar verjaardag. Als je nu een deel reserveert voor als er iets stuk is, en het andere deel vrij kan besteden, dat zou mooi zijn. Nu bepaalt de gemeente het voor mij. En dan zegt de WMO dat ik te weinig contacten heb?!

Ondersteuning

Individueel

Beroepskrachten en een vrijwillig medewerkster verblijfsrecht zijn beschikbaar om bezoekers individueel te begeleiden en te ondersteunen. Bij een ingewikkelde vraag volgen we mensen intensief en steunen hen in hun gang langs loketten en instanties. We werken nauw samen met andere hulpverlenende oragistaties in Breda. We werken nauw samen met andere hulpverlenende instanties in Breda. Het Annahuis vormt zo een vangnet voor mensen die anders uit beeld zouden verdwijnen. Vragen variëren van praktische zaken tot emotionele ondersteuning. We trekken langdurig met mensen op en blijven betrokken op alle mogelijke levensgebieden, van financiën tot zingeving.

Noodinloop

Tijdens de eerste lockdown van 2020 was het Annahuis zeven dagen per week open voor dak- en thuislozen die overdag nergens terecht konden. Met hulp van de andere inloopvoorzieningen in Breda en een hoop (nieuwe) vrijwilligers werden ruim 60 unieke bezoekers in twee maanden tijd verwelkomd. Ongeveer de helft van hen kwam uit Oost-Europa. Elke dag zorgden we voor een verse maaltijd en een lunchpakket.

Poolse bezoekers in het Annahuis

In het voorjaar van 2020 - tijdens de eerste lockdown - kwam een grote groep Polen naar het Annahuis. Het waren mensen zonder huisvesting, zonder (vast) werk en inkomen en soms ook zonder veel perspectief. Ik heb met een aantal van hen goede gesprekken gevoerd en dit gaf mij enig inzicht in de moeilijke positie van arbeidsmigranten in ons land. Ze trokken om allerlei redenen weg uit Polen en kwamen terecht in een land dat hen waardeert om hun arbeidskracht, maar waar het werk vaak tijdelijk, seizoensgebonden en bijna altijd fysiek zwaar is. De arbeidsomstandigheden zijn soms uitgesproken slecht. De werkgever - of het uitzendbureau - zorgt meestal voor huisvesting, dus als het werk stopt staan ze letterlijk op straat. Covid zorgde ervoor dat een aantal arbeidsmigranten hun baan verloren. De horeca kwam tot stilstand en ook in een aantal andere sectoren ging het slecht.

En zo kwamen velen van hen zonder werk en zonder huisvesting. Ze overnachten bij vrienden, op straat, in een tentje in een park e.d. Teruggaan naar Polen is voor de meesten geen optie. Ze zijn al te lang in Nederland, hebben daar geen contacten meer of hebben zelfs al hun schepen achter zich verbrand. Ook wordt het verstikkende politieke en sociale klimaat wel genoemd.

De mensen komen graag naar het Annahuis en geven dan als reden dat je hier rustig kunt zitten zonder voortdurend over je schouder te moeten kijken en opgejaagd worden door de politie of andere (dakloze) Polen. Er is ruimte voor een goed gesprek en ook goede raad en advies. En de warme maaltijd wordt zeer gewaardeerd. Kortom - zeker in de coronatijd - is het Annahuis voor velen van hen een belangrijke voorziening.

Hans van 't Nedereind, bestuurslid

Marcin (43)

Zes jaar geleden vertrok Marcin uit Polen. Zijn twee kinderen bleven achter bij zijn vrouw, met wie de relatie stuk was gelopen. Het eerste jaar ging hij wel 15 keer terug naar Polen, maar inmiddels is het contact verbroken. In Polen is nu niets meer voor hem. "Soms wil ik wel eens teruggaan om te zien hoe mijn stad eruit ziet, maar..." Het doet Marcin zichtbaar pijn om erover te praten.

In Nederland leerde een makelaar hem hoe je geld kunt verdienen. Zorg dat je meerdere panden bezit en verhuur de kamers. Zo word je rijk. Om zijn eerste pand te kunnen kopen heeft Marcin op meerdere plekken gewerkt, met de nodige tegenslag. Zo werden zijn spullen gestolen en gaf een bedrijf hem geen contract omdat het anders een vergoeding aan het uitzendbureau moest betalen. Bij zijn laatste baan hoefde hij niet meer terug te komen nadat hij twee weken ziek was geweest. Dat was begin 2020, net voordat de coronacrisis begon. Sindsdien is hij dakloos.

Wat opvalt aan Marcin zijn zijn kalmte en positiviteit. Hij slaapt in een tent maar ziet er verzorgd uit en lijkt nooit chagrijnig. Zelf zegt hij dat dit dankzij het Annahuis komt. De positieve uitstraling en lach van de medewerkers waar hij een band mee heeft gekregen doen hem goed. Als het weer het toelaat ontspant hij door te gaan zwemmen in de Galderse Meren. Wat de toekomst hem zal brengen? Hij heeft geen idee. Breda voelt als thuis, hij wil hier niet meer weg. Dat dit zijn kansen op werk verkleint lijkt hem niet te deren. Op geuite zorgen antwoordt hij: "Ik kan het altijd aan. Geloof me."

“Ik krijg respect voor wat ik doe.”

Het verhaal van Mirek

Lang voordat Polen lid werd van de Europese Unie kwam Mirek al naar Nederland. Eerst voor een kort familiebezoek. Later, nadat zijn huwelijk in Polen stuk was gelopen, om definitief in Nederland te gaan werken. Meer dan 20 jaar woonde en werkte hij in Alkmaar.

Er waren weinig andere Polen, waardoor hij vooral contact had met Nederlanders en de taal snel leerde. Toen de grenzen opengingen voor Poolse arbeidsmigranten kwamen er veel seizoenswerkers naar Nederland toe. Jonge mensen die aangetrokken werden door het drugsklimaat en zoveel blowden en dronken dat hun geld alweer op was als ze na een paar maanden naar huis terugkeerden. “Door hen hebben de Polen een slechte naam gekregen.” Lang had Mirek weinig met hen te maken. Elk jaar ging hij naar Polen terug om zijn zoon en later kleinkinderen te bezoeken.

Helaas hield het werk in Alkmaar op. In Breda bood iemand onderdak en salaris aan, in ruil voor schilderwerk. Het onderdak werd geboden en het schilderwerk gedaan, maar het salaris kwam er niet. Soms kreeg Mirek maar €20 per week uitbetaald. Toen hij weigerde onbetaald te blijven werken kwam hij op straat terecht. Inmiddels was de coronacrisis losgebarsten. Zolang er een lockdown geldt, kan hij terecht in de noodopvang van de gemeente, maar een prettige plek is dit niet. Er wordt gevochten en veel gedronken. Soms wordt hem de toegang geweigerd, dan loopt hij hele nachten buiten rond. “Je kunt nergens stilstaan, nergens slapen, handhaving stuurt je overal weg. Ik ben zo moe af en toe. Ik ben te oud voor dit soort dingen...” Als hij er helemaal doorheen zit denkt hij er weleens over om terug te gaan naar Polen, maar slechts tijdelijk. Nederland is zijn land geworden. Soms droomt hij erover weer in Alkmaar te wonen, bij zijn vrienden en kennissen, maar “dan moet ik mezelf eerst weer opbouwen”. In zijn huidige situatie wil hij door hen niet gezien worden.

Overal waar Mirek komt, wordt een beroep op hem gedaan. “De jongens” met wie hij optrekt “zien me als vaderfiguur, en ik spreek als enige Nederlands. Soms moet ik nee zeggen, anders ontploft m’n hoofd.” Bij het Annahuis komt hij voor de gezelligheid, om samen te lachen en te eten. Tegenwoordig is hij zelfs vrijwilliger op de inloop. Onvermoeibaar loopt hij heen en weer met koffie. Zou hij niet liever rustig willen zitten en tijd voor zichzelf nemen? “Het is fijn om iets te kunnen doen voor de jongens. Als ze echt heel druk zijn dan kan ik ook tegen hen zeggen: ‘nu even je mond houden.’ Ze luisteren naar me en tonen respect voor wat ik hier doe. Op andere plekken moet ik helpen, hier wil ik het.”

Tasjesdag

Omdat onze niet-dakloze bezoekers tijdens de eerste lockdown niet langs konden komen, hielden we op andere manieren contact. We belden, gingen op huisbezoek of praatten via de app. Om iedereen een hart onder de riem te steken en te laten weten dat we aan ze dachten, schonken we bovendien aan alle bezoekers en vrijwilligers een verrassingstasje.

De inhoud was afgestemd op de persoon, bijvoorbeeld koekjesdeeg, een puzzelboek, bloemzaadjes of een knutselpakket.

80 personen hebben een tasje ontvangen. Enkele reacties via een vrijwilliger die hielp met de bezorging: "Hij was verrast en verbluft." "Ze vloekte van blijde verbazing." "Ze wilde eerst de deur niet opendoen maar toen het woord Annahuis viel, ging die wijd open." Met dank aan alle vrijwilligers die meegeholpen hebben met het bedenken, creëren en bezorgen en aan netwerk DAK!

Een zoet toeval en een mooi nieuw project

In de ochtend van de eerste dag van juli 2020 klopte ik op de deur van het Annahuis. Ik had cake gebakken en wilde deze graag met de bezoekers van het huis delen. Gewoon. Omdat ik het leuk vind om te bakken en anderen ermee blij te maken. Zoveel maanden later zit ik er nog, maar dan wel als vrijwilligster op de inloop. Hoe toevallig, en aangenaam, kun je ergens belanden... En hoe fijn is het om je te realiseren dat je toch op die plek een beetje thuis aangekomen bent.

Alles zit hem in de sfeer die ik die ochtend proefde. Openheid. Daar begint het mee. Want tja, wie zegt nou gelijk 'ja, dat mag, welkom' tegen de eerste de beste vreemde die een baksel wil komen brengen. De warmte en gemoedelijkheid, duidelijk aanwezig, tegenover wie vaak als outsiders gezien worden. Hoe de bezoekers een kopje koffie of thee aangeboden kregen. Met aandacht. O, en niet te vergeten, het feit dat iedereen, en dan letterlijk en werkelijk iedereen welkom is. De kleur van jouw huid, jouw afkomst, taal of persoonlijke situatie zijn verder geen barrière om aan tafel te mogen komen zitten. Geweldig! Zonder dat ik het wist was ik meteen verkocht.

In de loop van de tijd heb ik ontdekt dat wat mij zo erg aansprak een naam heeft: Presentie. Er zijn voor iemand. Onvoorwaardelijk. Op zich een eenvoudig gereedschap. Jijzelf bent alles wat je nodig hebt om er aan de slag te kunnen. Puur, mooi, menselijk, tastbaar. En hard. Omdat de zware realiteit van sommige bezoekers recht voor je zit, elke week weer... In de woonkamer vervaagt het verschil tussen zij en wij even. Met een warme kop koffie. Soms in de rust van de ruimte, soms met een praatje of een gesprek. Gelukkig. Ook ik voel me gelukkig.

Voordat de zomer eindigt mag ik bij Sylvia aanschuiven om samen aan een interessant project mee te doen: in Schotland zijn ze er al een tijd mee bezig. Hen als voorbeeld nemend, willen we mensen met opmerkelijke (levens)ervaringen en mensen met invloed in de maatschappij samen aan tafel uitnodigen. Het gesprek aanmoedigen. De bureaucratie en de sociale afstand even buiten laten en problemen, wensen, situaties met elkaar bespreken, drempelloos. Niet in een gemeentelijk gebouw, of via de telefoon met de woningstichting

of de bank, maar van mens tot mens. Problemen niet aan een loket uitleggen, maar aan tafel met de personen die bepalende beslissingen kunnen nemen. Met elkaar praten, van elkaar leren. Zonder schermen ertussen, met respect voor elkaar. Samen denken. Samen alternatieve wegen vinden. Socialer.

Een aantal mensen met verschillende achtergronden en levenservaringen zijn al benaderd en zodra het weer kan en mag, gaan we beginnen. Ervaringen en ideeën delen, het project samen vorm en continuïteit geven.

We willen nog meer deelnemers verwelkomen. Wil je van jouw ervaring een startpunt maken voor verandering? Of vanuit jouw positie in een bepaalde instantie of organisatie naar de persoonlijke verhalen komen luisteren en iets betekenen voor andere mensen?

Er is ruimte. Voor iedereen, voor vernieuwende visies, voor dialoog, voor aanpakken. Wees welkom! Aarzel niet en neem contact met ons op. We zijn enthousiast!

Ana

Groepsprojecten

Doe mee aan een bijzonder project en deel je ervaringen en ideeën. Wie weet help je een ander nieuwe inzichten op te doen of beïnvloed je toekomstig beleid.

Ben je meer geïnteresseerd in een kleinere groep, waarin je nieuwe vrienden maakt, jezelf ontwikkelt en mogelijk een centje bijverdient? Wij ondersteunen nog steeds graag de oprichting van Zelf Regie Groepen.

Annakeuken

Toon

Ik ben Toon, 57 jaar.

Al mijn hele leven woon ik in de buurt van het Annahuis. Eerst in het Westeinde, nu letterlijk om de hoek. Vanaf m'n 14e ben ik stratenmaker geweest. Toen ik lichamelijke klachten kreeg heb ik een tijd via uitzendbureaus gewerkt. Sinds kort heb ik geen betaald werk meer.

Ik ben het niet gewend om thuis te zitten. Koken is mijn hobby en iemand wees me erop dat ik dat in het Annahuis kon gaan doen. Daarom liep ik een keertje binnen en ik kon gelijk aan de slag. Ik heb mijn vrouw gebeld, 'ik ben een paar uur later thuis!' Ik heb een klein hartje en vind het fijn om te koken voor mensen die het nodig hebben.

Recept:

Toons befaamde couscous

(4 personen)

Ingrediënten:

400 gram pompoen

Ui

1 winterpeen

300 gram witte kool

1 Spaanse peper of sambal

1 grote aardappel

Naar smaak andere groenten: knolselderij, aubergine, paprika, courgette, tuinbonen, champignons, sperziebonen

Groot blik tomatenpuree

Groot blik gepelde tomaten

500 gram lam, bok of geit (of meer)

400 gram couscous

Klontje boter

Vlees en groente bereiden:

Bak het vlees in een hoge pan of stoompan aan.

Doe de winterpeen erbij, bak een paar minuten.

Gooi de aardappel en de rest van de groente erbij, laat alles slinken.

Doe de tomatenpuree, ontvelde tomaten en kikkererwten erbij en vul de pan met water tot het mengsel net onder staat.

Deksel erop, laat ongeveer 2 uur zachtjes pruttelen.

Couscous bereiden:

Doe een beetje water, olijfolie en zout door de couscous en meng het met je handen goed door elkaar totdat de korrels er glazig uitzien.

Doe de couscous in een speciale couscous stoompan (bovenin de couscous, onderin kokend water) en stoom de couscous 15 minuten. Roer het goed door en stoom nog 15 minuten.

Heb je geen speciale couscous stoompan? Je kunt ook een normale pan gebruiken en de instructies op de verpakking volgen, door de couscous te wellen. Roer er als de couscous klaar is een klontje boter doorheen.

Veronique

Ik ben Veronique, antropologe van beroep. Tijdens de eerste coronalockdown heb ik gereageerd op een noodkreet dat er koks werden gezocht in het Annahuis. Het was in het begin een uitdaging om voor zo'n grote groep te koken, met die enorme braadsleeën en pannen. Nu heb ik de smaak te pakken. Het is mijn doel de bezoekers zoveel mogelijk vitamines in een lekkere maaltijd mee te geven. Als je goed hebt gegeten, dan voel je je ook beter. Het is heel dankbaar werk; bezoekers en vrijwilligers eten samen in een gezellige sfeer.

Verder is de keuken prachtig groot en ouderwets. Het hele pand straalt een enorme rust uit. Ook het team is leuk, gemoedelijk en professioneel. Het is gewoon een hele fijne plek om te koken.

Recept:

Mexicaanse wraps uit de oven

(4 personen)

Ingrediënten:

- Grote tortilla wraps
- 300 gram gehakt (of meer)
- (1 Spaans pepertje als je daarvan houdt)
- 2 courgettes
- 2 paprika's
- 4 tomaten
- 2 uien
- 2 teentjes knoflook
- 1 limoen
- Bosje koriander
- Zakje tortillamix of cajun/texmex kruiden
- Potje milde salsa
- 1 pakje tomato frito
- Zakje geraspte kaas (of zelf raspen/klein snijden)
- Crème fraiche
- Olijfolie

Bereiden

Verwarm de oven voor op 180 graden.

Snijd de ui en knoflook (en eventueel half pepertje) fijn en bak ze aan tot de ui glazig is.

Voeg het gehakt toe en bak rul. Voeg daarna de tortillamix/kruiden toe en roer door het gehakt. Snijd de rest van de groenten fijn en bak de courgette en paprika beetgaar. Voeg het gehakt toe, de salsa, de tomaten, wat fijngeknipte koriander en knijp een halve limoen erboven uit. Nog 5 minuten laten doorbakken.

Verdeel het gehakt/groentemengsel over 4 grote tortilla's. Verdeel wat crème fraiche over de vulling en vouw dan de wraps dicht. Leg ze naast elkaar in een ingevette ovenschaal. Schenk de tomato frito over de wraps en strooi de kaas er overheen.

Ongeveer 20 minuten in de oven en smullen maar.

Ondersteuning verblijfsrecht

“Het is heel raar om geen nationaliteit te hebben”

Het verhaal van Nina

Als je lang in Nederland woont dan kun je soms de Nederlandse nationaliteit aanvragen. Dit heet naturalisatie en is een moeizaam proces, zowel juridisch als emotioneel. Twee vrouwen, twee verhalen.

Ik was pas 16 toen ik uit Georgië moest vluchten. Omdat ik nog zo jong was werd ik in Nederland opgevangen in een leefgroep met andere minderjarige meisjes en een mentor. Toen ik 18 werd moest ik weer weg. Ik had iemand ontmoet in het asielzoekerscentrum, was zwanger geraakt en mocht een kamer voor mijzelf en de aankomende baby zoeken in Breda. Er liep een procedure voor een verblijfsvergunning, dat was voor mij geregeld. Ik weet niet eens wat voor vergunning ze hadden aangevraagd. Het was een hele moeilijke tijd. Ik was alleen, sprak de taal nog niet en wist niets. Heel mijn zwangerschap heb ik in mijn oude broeken rondgelopen omdat ik niet wist dat er zwangerschapskleding bestond. Mijn huisgenootje was opeens vertrokken waardoor ik de hele huur zelf moest betalen en geen geld overhield voor babyspullen. De eerste maanden dat mijn zoon David er was liep ik overal naartoe met hem in mijn armen omdat ik geen kinderwagen kon betalen. Sowieso was ik in shock toen de kraamzorg wegging en ik opeens achterbleef met een baby. Ik was zelf nog maar een kind. Toch was ik heel blij met David. Ik wilde heel graag een kind voor mezelf, om mijn wereldje ook iets groter te maken. Hij was alles wat ik had.

Toen hij klein was moest ik vaak verhuizen en waren de woonomstandigheden slecht. In die tijd durfde ik nog niet goed voor mezelf op te komen, later ben ik pas een vechter geworden.

Terwijl David opgroeide kreeg ik eens in de zoveel tijd een brief van de IND dat ik Nederland moest verlaten. Dat zorgde steeds voor veel stress, maar dan nam ik contact op met de advocaat, die bezwaar indiende, en dan was het weer een tijdje rustig. Met mij ging het op en neer, soms had ik een periode van slapeloosheid en depressie en soms ging het even iets beter. Ik ben natuurlijk heel jong volwassen geworden, heb geen ‘meisjestijd’ gehad. Ik was een kind met een kind, met veel problemen en niemand om me te helpen. Dat was te veel. Ik vond het heel moeilijk om de zorg van mijn zoon aan een ander over te laten, zoals de crèche of zijn vader. Ik had er geen vertrouwen in dat ze goed voor hem zouden zorgen, wilde hem voor mezelf houden. Soms wilde ik het bos in lopen en hard gillen, alles eruit gooien. In die periode heb ik Liesbeth (vrijwilliger van het Annahuis, red.) leren kennen. Zij was er altijd voor mij, nodigde me vaak uit, wist dat ik het moeilijk had. Zij heeft ons leven gered. Het betekende zoveel voor mij dat we niet meer alleen waren.

In 2007, een paar maanden na de geboorte van mijn dochter, kwam het generaal pardon. Asielzoekers die al jaren op een besluit in hun procedure wachtten, kregen hierbij collectief een verblijfsvergunning. De signalen waren gunstig, ik verwachtte al een tijd geen negatieve brieven meer van de IND. Toen we onze verblijfsvergunningen hadden was het feest. Ook de vader van de kinderen kreeg een vergunning. Via de gemeente kreeg ik eindelijk een eigen woning met mijn kinderen. Daar was ik zo blij mee. De vergunning gaf me zekerheid en veiligheid. Dat is net zo belangrijk als lucht. Ik kreeg meer rust in m'n hart en durfde anderen meer in mijn leven toe te laten.

Toen we tien jaar later een vergunning onbepaalde tijd kregen wilde ik ook de Nederlandse nationaliteit aanvragen. Op onze vergunning stond ‘nationaliteit onbekend’ omdat ik geen paspoort en geboorteakte had. Ik kon niet bewijzen dat ik uit Georgië kwam. Bij het generaal pardon was dit geen probleem geweest, maar voor de naturalisatie wel. Ik ben bij de Georgische ambassade geweest maar daar konden ze me niet helpen. Ik ben geboren in Abchazië, dat tegenwoordig niet meer bij Georgië hoort en door Nederland niet als staat wordt erkend. Zolang mijn nationaliteit onbekend is kunnen mijn kinderen ook niet naturaliseren.

Het is heel raar om officieel geen nationaliteit te hebben. Ik ben geboren in Georgië en woon in Nederland, maar ben niet Georgisch en niet Nederlands. Ik val ertussen, alsof ik niemand ben. Terwijl ik me Nederlands voel. Georgië is een vakantieland voor mij, ik ga er graag heen vanwege de zee en de bergen. Nederland is thuis. Ik denk dat het me heel trots zou maken als ik Nederlands mocht worden. Misschien zou ik een soort patriottisme voelen. Het zou me compleet maken als persoon. Voor David is het moeilijk te begrijpen. Hij is nu 18, hij is een apart mens met zijn eigen leven. Waarom is hij van mij afhankelijk? Hij is hier geboren en getogen. Mensen kijken hem vreemd aan als ze zijn verblijfsvergunning zien. Hij moet het steeds weer uitleggen, wordt er steeds mee geconfronteerd dat hij er niet helemaal bij hoort.

Er zijn veel generaal pardonners die niet kunnen naturaliseren omdat ze geen paspoort of geboorteakte hebben. De politiek is ermee bezig, er is net een motie aangenomen dat dit probleem opgelost moet worden. Het zal van een nieuw kabinet afhangen of daar ook iets mee gedaan wordt. Waarom zijn rechtse partijen tegen? Wij zijn geen nieuwkomers meer, geen buitenlanders. Ik woon hier al 20 jaar. We voelen ons Nederlander. Ze zouden het in ieder geval voor de kinderen moeten regelen.

“Oh nee, ik ben nu Nederlander!”

Het verhaal van Mabinty

Ik ben nu officieel Nederlander. Veel mensen denken dat dat reden is voor een feestje. Zo voelt het voor mij niet. Weinig mensen snappen hoe het is om vluchteling te zijn. Hopelijk kan ik met mijn verhaal voor iets meer begrip zorgen. Ik kwam naar Nederland omdat ik moest vluchten uit mijn land, Sierra Leone. In Nederland vond ik in eerste instantie helaas geen veiligheid maar maakte ik vreselijke dingen mee. Op basis daarvan kreeg ik tijdelijk een verblijfsvergunning, die later weer werd ingetrokken. Na enkele jaren kreeg ik een asielvergunning. De eerste vijf jaar was ik bang om teruggestuurd te worden of mijn vergunning weer te verliezen. Ik leefde constant in angst. Dat is alsof je de doodstraf hebt: je zit vast in een kooi, te wachten. Als je ergens moet legitimeren dan kijken mensen vreemd naar je vergunning, zoiets kennen ze niet. Als er iets gebeurt dan ben je bang dat ze jou aankijken. Zodra het kon heb ik een vergunning voor onbepaalde tijd gevraagd. Toen ik die had kon ik naturaliseren. Ik hoopte zo meer zekerheid te krijgen. Je weet nooit wat er gaat gebeuren, een nieuwe regering kan alles op z'n kop zetten. Kijk maar naar Trump in Amerika. Een vluchteling heeft rechten maar is altijd bang. Als Nederlander zit je veilig en durf je meer. Ik kan mijn paspoort alleen nog kwijtraken als ik crimineel ben en dat ben ik niet. Mijn angst is er helaas nog steeds. Niet om teruggestuurd te worden, maar wel op andere vlakken. Als je zo lang met angst en wantrouwen leeft dan raak je dat niet zomaar kwijt. Toch heb ik de angst niet alles laten bepalen. Voor mijn inburgering had ik drie jaar de tijd, maar ik heb het examen in een paar

maanden gehaald. Ik had vertrouwen in mezelf. Daarna wilde ik graag in de zorg werken. Tegen de docenten van MBO2 zei ik: 'Ik ben niet dom, ik heb alleen moeite met de taal. Geef me de kans en ik haal het examen.' Dat ging goed en zo werd ik actief als helpende in de zorg. Mijn ervaring in het leven is dat dingen niet makkelijk komen. Je moet een kans grijpen zodra die er is, anders is het te laat. En lukt het niet dan heb je het toch maar mooi geprobeerd. De naturalisatie heeft me meer zekerheid gegeven, maar verder is er weinig veranderd. Niemand ziet me als Nederlander. Ik ben op het werk de Afrikaanse zuster met de dikke billen. Mensen hoeven mijn naam niet te kennen om me in de gaten te houden en over me te praten. Naar een winkel ga ik niet graag, bang dat mensen denken dat ik iets in mijn tas stop. Er is veel racisme. Ik voel me ook geen Nederlander, ik ben van top tot teen Sierra Leone. Het doet me veel verdriet dat ik nooit naar Sierra Leone kan terugkeren. Ik ben alles kwijt. Het maakt me soms zo boos als ik mensen hoor praten over hoe goed vluchtelingen het hebben. Niemand is blij om alles achter te laten en gedwongen in een ander land te gaan wonen. Je voelt je daar nooit thuis, nooit gelukkig. Je bent altijd te gast. Ik ben dankbaar dat Nederland me geaccepteerd heeft, maar het doet ook pijn dat er op papier niets over is van mijn land van herkomst. Ik probeer hier zelf nog invulling aan te geven via eten, kleding en culturele feesten. Sierra Leonezen houden van feest, dat is hun leven! Het contact met landgenoten betekent veel en tegelijkertijd is daar ook weer die angst die me belemmert: ik ben altijd bang om mensen uit mijn geboortedorp tegen te komen. Via mijn werk kan ik gelukkig ook uiting geven aan mijn identiteit. Voor anderen zorgen zit in mijn dna, in Sierra Leone doet iedereen dat. Het kost me geen moeite. De ouderen die ik verzorg voelen aan als familie. Ik plaag ze graag en leer veel van ze. Ze zijn eenzaam en daar herken ik mezelf in. Iedereen vindt dat ik mijn werk goed doe, maar toch ben ik extreem voorzichtig. Ik ben altijd bang iets fout te doen en dan niet meer in de zorg te mogen werken. Op papier ben ik Nederlander maar zo zal ik me nooit helemaal voelen. Ik hoop dat ik heb kunnen uitleggen hoe ingewikkeld het allemaal is! Op sommige momenten geeft de naturalisatie mij bijvoorbeeld wel meer vertrouwen. Zo woonde ik vroeger naast een vreselijke buurvrouw die mijn leven kapotmaakte. Bij het minste geluid bonkte ze op de muren. Het huis voelde als een gevangenis, ik had pas een jaar een vergunning en dacht: 'Dit is haar land. Als zij naar de politie gaat dan gelooft die haar en kunnen ze me wegsturen.' Ik probeerde zo onzichtbaar mogelijk door het leven te gaan. Een paar dagen geleden trok ik de deur iets te hard dicht en was mijn eerste reactie weer: 'Oh jee, mijn burens!' Maar direct daarna bedacht ik me: 'Oh nee, ik ben nu Nederlander.'

Vragen rondom verblijfsrecht

Het Annahuis biedt juridische en maatschappelijke begeleiding aan mensen met en zonder verblijfsvergunning. We denken langdurig mee, op alle nodige terreinen en ook in complexe zaken, en bieden persoonlijke aandacht en ondersteuning.

Atelier

Makers móeten maken, no matter what

Het jaar 2020 verliep flink anders. Nu, maart 2021, zijn we een aantal lockdowns verder en geldt er nog altijd een avondklok. IC's in ziekenhuizen liggen onveranderd vol en het aantal positief geteste mensen daalt nauwelijks. Winkels, sportverenigingen en culturele instellingen zitten op slot. Ook het Annahuis moest noodgedwongen strenge maatregelen doorvoeren. Het Atelier is in aangepaste vorm een aantal keer doorgegaan maar in de ergste periodes konden we elkaar niet fysiek ontmoeten. Gelukkig weerhield het virus ons er niet van creatief bezig te zijn!

Maakt niet uit wat er is, al staat de wereld in brand, de kunstenaar gaat door met scheppen. Dankzij de moderne techniek heeft het Atelier eertijds een Whatsapp-groepje aangemaakt. Atelier 2.0. Hoewel het lastig is om de resultaten via een foto op je telefoon te beoordelen en je niet weet hoe tips en commentaren op de ander overkomen hebben we gelukkig niet stilgezeten. Nieuwe schilderijen en tekeningen zagen het licht, kunstwerken werden gedeeld in de Whatsapp-groep, en complimentjes uitgewisseld.

Een kunstenaar moet maken. Dag in, dag uit. De klok rond. Zoveel ideeën die allemaal vragen om gerealiseerd te worden. Ze dringen voor in gedachte in de hoop dat je ze niet vergeet. Soms ben ik zo intensief bezig dat een knorrende maag mij eraan herinnert dat ik nog moet eten. De wereld draait door en jij zit daar maar voorovergebogen in je eigen wereld, een tekening te maken. Er woedt nu al een jaar een virus, alle kunstinstellingen zijn nog altijd gesloten - toch heb ik geen moment stilgezeten. Niemand kan naar mijn expositie komen kijken en ik kan niet naar andermans tentoonstelling toe maar het maakproces gaat onverminderd en haast ongehinderd door. Ik maak als nooit tevoren eigenlijk.

Het is begin 2021 en we wachten allemaal op de verlossing. Het einde van de epidemie lijkt nabij nu de vaccinatie op gang komt. Wij makers hebben het afgelopen jaar doorgewerkt maar konden het nauwelijks tonen. En dat hoort er toch ook een beetje bij. Kunst bestaat pas als het ook gezien wordt door anderen, het publiek. Opdat we elkaar maar snel weer mogen treffen in het Annahuis. Dan halen we de 'verloren tijd' dubbel en dwars in. Ideeën genoeg en iedereen mag het zien!

Jordy Koevoets (één van de creatief begeleiders Atelier)

Atelier

Atelier

In het open Atelier kun je onder begeleiding van een kunstenaar aan de slag met eigen wensen en ideeën. Even niks anders aan je hoofd dan bezig zijn met kleur, vorm, verf, klei, hout, textiel of wat bij jou past. Ontdek hoeveel plezier het geeft je talenten op het spoor te komen.

Donderdag
13:30u / 16:00u

Financiën

Het Annahuis is voor haar bestaan volledig afhankelijk van subsidies en giften, in welke vorm dan ook. Dank aan onze subsidiegevers: gemeente Breda, Kansfonds, Stichting Rotterdam en andere particuliere fondsen, de protestantse en katholieke kerken van Breda en Prinsenbeek, Bisdom Breda, religieuze congregaties en particulieren!

Het Annahuis wordt door de belastingdienst aangemerkt als een zogenaamde ANBI-instelling. Voor geldgevers geeft dit de zekerheid dat hun giften voor de volle honderd procent ten goede komen aan het werk voor de doelgroep. Een gift is geheel of gedeeltelijk aftrekbaar bij de aangifte inkomsten- en/of vennootschapsbelasting. Bij een schriftelijk vastgelegde periodieke gift is er zelfs geen drempel en is de hele gift aftrekbaar.

Tevens functioneert de ANBI-status als een soort kenmerk, omdat de instelling dan aan een aantal voorwaarden voldoet.

We zijn verplicht onze balans en verlies- en winstrekening te publiceren. Nadat de jaarrekening is goedgekeurd wordt deze op onze website www.annahuis.nl gezet.

Ons adres:

Haagweg 3, 4814 GA Breda

Je bereikt ons via:

telefoon (076) 521 79 64
e-mail info@annahuis.nl
Dorothe IJsseldijk d.ijsseldijk@annahuis.nl
Sylvia Vrins s.vrins@annahuis.nl
Naomi van Berkel n.vanberkel@annahuis.nl

website www.annahuis.nl
facebook AnnahuisBreda

Rekening Annahuis: NL79 INGB 0007 4088 16
kvk 41106873 | RSIN/ANBI: 804609482

Vormgeving & realisatie:
iV3 innovatie, LiesDesign

Een kaartje voor jou omdat

Een kaartje voor jou omdat

